

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR.121
din 06.04.2012**

Dosar nr.: 237/2011

Petiția nr.: 3940/04.07.2011

Petent: T. V.

Obiect: revista Kamikaze nr.26, 29 iunie – 5 iulie 2011, p.14-15

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1 Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1 T. V., cu domiciliul ales în .

I.2 Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1 Revista Kamikaze, cu sediul în București, str. Petru Maior nr.41, sect. 1

II. Obiectul sesizării

2.1 Petentul, profesor de științe politice la Universitatea din Maryland și președinte al Consiliului Științific al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, aduce în atenția Consiliului un material din **revista Kamikaze nr.26, 29 iunie – 5 iulie 2011, p.14-15** care consideră că prin **text și grafică** îi aduce grave prejudicii de imagine.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1 Prin petiția nr.3940/04.07.2011, petentul, profesor de științe politice la Universitatea din Maryland și președinte al Consiliului Științific al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, aduce în atenția Consiliului un material din revista Kamikaze nr.26, 29 iunie – 5 iulie 2011, p.14-15 care consideră că prin text și grafică îi aduce grave prejudicii de imagine.

3.2 Interviu este realizat de jurnalistul Al. Căuțiș și este ilustrat cu un montaj caricatural considerat de petent antisemit și în care ar fi parodiat prin trimitere neechivocă la tabloul pictorului N.Grigorescu „*Evreul cu găscă*”. Petentul

consideră că montajul foto însumează mai multe stereotipuri antisemite și distonează cu conținutul celor declarate în interviu.

3.3 În privința abordării jurnalistice a interviului petentul remarcă faptul că ziaristul formulează o bună parte din întrebări colportând necritic idei frecventate în medii antisemite, conform cărora comunismul ar fi fost dominat de evrei și dă exemplu că jurnalistul extrage o etimologie fictivă a numelui lui Stalin „Djugașvili”, despre care afirmă că ar însemna „fiu de evreu”, sau pretinde, forțând adevărul că „primii comuniști de vază veniți în România erau evrei”. Petentul observă că circa jumătate dintre întrebările interviului, precum și șapoul materialului se referă la evreitate, trădând obsesia jurnalistului față de acest subiect.

3.4 Petentul aduce în discuție faptul că, mai cu seamă după Holocaust, tratarea în registru caricatural a evreității este considerată ofensatoare. Se amintește că anul acesta se împlinesc 70 de ani de la alăturarea României la proiectul genocidar nazist, fapt care a pătat iremediabil istoria recentă a României.

IV. Procedura de citare

4.1 Prin adresa înregistrată cu nr.4569/02.08.2011, a fost citat dl.V.T., în calitate de petent, iar prin adresele nr.4569/02.08.2011 a fost citată Revista Kamikaze în calitate de reclamat, pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 09.08.2011.

V. Susținerile părților

5.1 Petentul susține că prin materialul publicat în revista Kamikaze nr.26, 29 iunie – 5 iulie 2011, p.14-15, atât prin text, cât și prin grafică îi aduce grave prejudicii de imagine.

5.2 Petentul susține că prin interviul realizat de jurnalistul Al. C. și ilustrat cu un montaj caricatural se aduce atingere demnității umane legate de originea evreiască prin trimitere neechivocă la tabloul pictorului N.Grigorescu „*Evreul cu gâsca*”. Petentul consideră că montajul foto însumează mai multe stereotipuri antisemite și distonează cu conținutul celor declarate în interviu.

5.3 În privința abordării jurnalistice a interviului petentul remarcă faptul că ziaristul formulează o bună parte din întrebări colportând necritic idei frecventate în medii antisemite, conform cărora comunismul ar fi fost dominat de evrei și dă exemplu că jurnalistul extrage o etimologie fictivă a numelui lui Stalin „Djugașvili”, despre care afirmă că ar însemna „fiu de evreu”, sau pretinde, forțând adevărul că „primii comuniști de vază veniți în România erau evrei”. Petentul observă că circa jumătate dintre întrebările interviului, precum și șapoul materialului se referă la evreitate, trădând obsesia jurnalistului față de acest subiect.

5.4 Petentul aduce în discuție faptul că, mai cu seamă după Holocaust, tratarea în registru caricatural a evreității este considerată ofensatoare. Se amintește că anul acesta se împlinesc 70 de ani de la alăturarea României la proiectul genocidar nazist, fapt care a pătat iremediabil istoria recentă a României.

5.5 Revista Kamikaze transmite punctul său de vedere cu privire la calitatea produsului editorial al materialului în cauză – un interviu cu domnul V.T. din perspectiva acuzației de antisemitism. Astfel, se prezintă mai întâi **contextul** pentru a facilita înțelegerea intenției jurnalistului care a realizat interviul. În ședința de redacție în care se stabilește agenda ediției au fost trecute în revistă câteva dintre evenimentele care au stârnit dezbatere publică. Unul dintre aceste evenimente a fost stârnit de o declarație pe care președintele României, domnul T. B., o făcuse cu câteva zile înainte pe un post de televiziune „*Vedeți, noi încă nu ne așezăm corect valorile. Spre exemplu, pentru noi toți și pentru istorie, Atonescu rămâne responsabil de Holocaust împotriva evreilor și a țiganilor, ducerea lor în Transnistria, nu știu ce. Nimeni nu spune că statul român avea un șef de stat atunci. Asta era doar prim-ministru atunci. Unora le dăm averi, iar pe alții îi considerăm criminali de război – șeful de stat și prim-ministru. Doar pentru că unul a fost slugă la ruși și a lăsat țara prin abdicare îl iertăm, de toate păcatele*”. Declarația domnului președinte T. B. a stârnit o intensă dezbatere atât în România, cât și pe plan internațional, prin referirile suspicioase de antisemitism calificându-se pentru a intra și în agenda publicației, iar formatul editorial a fost unul neangajant, un interviu cu o persoană care să fie relevantă pentru subiect. V. T. întrunea mai multe calități: este evreu, este un bun cunoscător al istoriei, este autorul emblemă al Raportului despre crimele comunismului și este un bun cunoscător al președintelui în calitate de consilier al acestuia.

5.6 Reclamatul cu privire la **interviul-referirile la identitatea etnică** susține că pe parcursul interviului, misiunea principală a ziaristului a fost să pună față în față un evaluator competent – dl. V.T., istoric și evreu - cu „făptașul” B.. Insistența ziaristului, la începutul interviului, asupra identității etnice a domnului T. este legată tocmai de dorința de a construi pentru cititor imaginea unui evaluator competent și din acest punct de vedere. Referirea la identitatea etnică este absolut relevantă și necesară pentru tema materialului editorial.

5.7 Reclamatul cu privire la **interviul-referirile la evrei** susține că se ramifică pe parcurs și are un fragment dedicat unei percepții care rezistă în imaginarul colectiv, și anume faptul că „comunismul a fost adus de evrei”. Referirea la această percepție nu înseamnă că autorul întrebării și-o asumă, ci că oferă publicului șansa de a primi un răspuns competent privind această problemă, ceea ce de altfel domnul T. a și făcut, fără a întâmpina vreo rezistență din partea interlocutorului. În plus, autorul interviului se referă la liderii Partidului Comunist și nicăieri pe parcursul interviului jurnalistul nu face afirmații generalizatoare și cu caracter defăimător la adresa evreilor.

5.8 Reclamatul cu privire la **interviul-caricatură** susține că ilustrația interviului este una dintre principalele capete de acuzare ale domnului V. T.. Domnia sa apare într-o fotografie trucată explicit (desen). Din elementele adăugate de grafician s-a încercat o trimitere la un tablou celebru al lui Nicolae Grigorescu – „Evreul cu găscă”. Această intervenție a generat două acuzații din partea domnului V.T-, respectiv una se referă la caracterul ofensator al asocierii cu un tablou care este antisemit, iar alta se referă la stilul editorial, tratarea în registru caricatural a evreității este considerată ofensatoare.

5.9 Reclamatul susține că caricatura este un stil, este adevărat, dar stilul, în sine, nu poate fi ofensator. Ofensator poate fi doar mesajul. Există o vastă cultură contemporană a transcrierii în limbajul caricaturii a unor subiecte filosofice, există romane traduse în caricatură. Dacă suntem de acord cu ideea că e posibil să fim inițiați în cultura ebraică printr-o bandă desenată, atunci înțelegem pledoaria în favoarea caricaturii.

5.10 Reclamatul susține referitor la **Grigorescu antisemit** că a fost o reală surpriză sesizarea domnului T., că „Evreu cu gâsca” ar putea fi considerat ca referință antisemită. Sursele accesibile, Wikipedia, Google nu fac nici o referire la vreun accent antisemit al picturii „Evreu cu gâsca”. În schimb, pot fi găsite referiri fascinante cu privire la valoarea documentară a picturii, cât și la valența ei de „satiră socială”. Pusă în contextul istoric, pictura a fost realizată într-un moment în care o țară cu practici profund antisemite –România - fusese forțată de Tratatul de la Berlin (1878) de după războiul de independență să modifice Constituția pentru a permite acordarea cetățeniei „naturalizarea” evreilor și musulmanilor. În 1879 România a abrogat articolul incriminat și a început implementarea unei reforme de civilitate fără prea mare convingere: cetățenia se acorda de către Parlament după deliberări care puteau dura zece ani. În asemenea condiții, e firesc, a înflorit corupția. Iar Nicolae Grigorescu a fost un martor nu doar al Războiului de independență, ci și al corupției din România de după război. Evreul pe care l-a pictat are în buzunar cererea de „naturalizare”, timbrată cu un timbru fiscal, iar sub braț gâsca, adică șpaga. Subiectul l-a preocupat pe Grigorescu, el mai având un tablou „Evreu mergând să-și ceară naturalizarea”.

5.11 Reclamatul susține că singura interpretare întâlnită privind interesul lui Grigorescu pentru evrei se referă la „**o satiră a societății corupte a vremii, în care chiar și o revendicare atât de dreaptă ca aceea a evreului care cere naturalizarea trebuia cumpărată**”.

5.12 Reclamatul susține în drept că întrebările dintr-un interviu, ca orice produs jurnalistic, pot fi, pentru a permite libera exprimare cu privire la o informație de interes public, „șocante și ofensatoare sau deranjante” pentru că, în exprimarea CEDO, „nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență, respectiv cele considerate inofensive trebuie să fie acceptate, ci și cele care șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis fără de care nu există societate democratică”. Lingens contra Austria, Sunday Time vs UK, Observer si Guardian vs UK, Thorgerison vs Islanda, Goodwin vs UK, Dalban contra Romania.

5.13 Reclamatul lasă la aprecierea Colegiului director încercarea de a interpreta acest interviu în sensul descris de art.15 din O.G. 137/2000 și pune în vedere art.2 alin. (8) „Prevederile prezentei ordonanțe nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la liberă exprimare, a dreptului la opinie și a dreptului la informație” și mai adaugă „dreptul la umor”.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1 **În drept**, Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2 În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.3 Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.4 Colegiul director constată, că în speță nu se poate admite invocarea libertății de exprimare, în sensul în care fapta s-ar încadra în limitele acesteia. Libertatea de exprimare nu este un drept absolut și comportă limitări în situații expres prevăzute de lege. În acest sens, este relevantă practica Curții Drepturilor Omului de la Strasbourg în aplicarea art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Necesitatea oricărei restricții privitoare la exercițiul libertății

de exprimare trebuie să fie stabilită de o manieră convingătoare iar autorității naționale revine atributul evaluării existenței unei „nevoi sociale imperioase”, susceptibile de o anumită marjă de apreciere.¹

Limitările libertății de exprimare izvorăsc din necesitatea de a păstra pacea și de a apăra drepturile morale ale grupurilor care istoric au suferit discriminări. Aceste limitări sunt legitimate de o formă de luptă împotriva oricărei tentative de a restaura o ideologie totalitară și de eforturile pentru eliminarea discriminării rasiale și a negaționalismului. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că anumite scrieri putea merge împotriva valorilor fundamentale ale Convenției, astfel cum menționează Preambului acesteia, respectiv pacea și justiția. „Această argumentare este reluată de Curte în cauza Garaudy (Garaudy c. Franța, CEDO 24 martie 2003), considerând că, în speță, cartea litigioasă are un pregnant caracter negaționist și că, prin urmare, nu respectă aceste valori fundamentale”. Judecătorii de la Strasbourg au considerat că reclamantul încearcă să deturneze art. 10 de la vocația sa utilizând dreptul său la libertatea de exprimare în scopuri contrare Convenției, care ar putea contribui la distrugerea drepturilor și libertăților garantate de Convenție iar în acest caz reclamantul nu se poate prevala de dispozițiile art. 10 din Convenție.²

6.5. În fapt, partea reclamată utilizează pentru ilustrarea unui interviu realizat cu petentul, o imagine adaptată la prezent având ca sursă de inspirație tabloul pictorului Nicolae Grigorescu intitulat „Evreu cu găscă”. Tabloul în cauză a fost realizat într-un context istoric și social, redă percepția artistului asupra relației dintre minoritatea evreilor și statul român. Alexandru Vlahuță în scrierea sa intitulată „Pictorul Grigorescu” scrie următoarele despre tablou și contextul în care a fost pictat:

„Se oprește la Lemberg (Grigorescu n.n.) Îl opresc străzile vechi, tăcute, triste, ca orice început de moarte, hanurile mari adormite sub greu coperiș de olane, și mai cu seamă evreii aceia așa de caracteristici din biata Galiție, de la izvorul evreilor noștri, unde s-a păstrat, în toată primitiva habotnicie a neamului, adevăratul tip al rasei. De aici sunt primele lui studii de evrei: telali, cârciumari, zarafi, belferi — fiecare, în mișcarea și cu expresia lui particulară înfățișându-și portretul general al rasei, care te privește, din umbra vremilor biblice, prin ochii aceia întredeschși, atenți, sclipitori, ochi ce nu dorm — îndărătul cărora simți sufletul îngrijat, încordat, al neamului îmbătrânit, pururea în luptă cu tinerețea celorlalte neamuri. Cu ce căutătură strabătătoare, profund serioasă, se uită el la pictor! Dar și pictorul, cu ce intuiție și cu câtă putere de sinteză vede și recheamă toată străvechea seminție a lui Israel în privirea unui biet vânzător de mere murate de pe ulițele Lembergului! Multe se vor discuta până să-și ia locul lor printre lucrurile pe care obișnuim să le numim eterne. Ceea ce se va așeza însă fără nici o discuție alături de tot ce mâna omenească a creat mai viu și mai profund adevărat pe lume va fi "Ovreiul lui Grigorescu". În toată istoria artei de a exprima vieața prin linii și prin colori nu cunosc un alt pictor care să fi văzut mai adânc, în figura unui evreu, caracterul tipic al rasei și să-l fi înfășițat mai puternic "sub

¹ Corenliu, Bârsan, *Convenția europeană a drepturilor omului, Comentariu pe articole, Vol.I*, Ed. All Beck, București, 2005, pag. 801.

² Jean-François, RENUCCI, *Tratat de drept european al omului*, Ed. Hamangiu, București 2009, pag. 173-174.

specie aeterni". În străinătate, e cunoscut mai mult "Ovreiul cu găscă", expus pentru întâia oară în Salonul picturii franceze din primăvara anului 1880, și apoi în expoziția pe care a făcut-o Grigorescu mai târziu (1887) la Paris, în Boulevard des Italiens, și despre care presa de atunci vorbește ca de un adevărat eveniment în lumea artistică. Nici vorbă că e o bucată extraordinar de puternică acest "cetățean român în perspectivă", cum îl numește pictorul, care pentru a-și însufleți modelul, pentru a-i aprinde în ochi scânteia semitică, îi povestea mereu anecdote palpitate despre amețitorul joc al milioanele în țara dolarilor. Un tip urât de evreu, de o urâtenie brutală, respingătoare, cu părul și barba nepieptănate, cu gura mare, jimbată, cu nasul boboșat și cu acei ochi bolnavi ai rasei, ochi mici, spălăciți, fără gene, cu pleoapele roșii, umflate; în mâna stângă ține o hârtie, cererea de împământare, pe care se vede scris: "Domnule Președinte, Domnilor Deputați... cu dreapta strânge lacom o găscă -ploconul "gheșeftului" — și nu știu ce expresie de capacitate cu cele cinci degete rășchirat îngropate în puful alb și moale de pe pieptul găștei, care suferă — te-aștepti parcă s-o vezi sărind deodată jos, scuturându-și aripele și strigând de bucurie c-a scăpat. Figura evreului e însuflețită de-o lumină dinlăuntru — lumina inspirației... fulgerarea unui gând care vine mai departe și bate mai departe decât fărâma lui de vieață — verigă și ea din lanțul cel mare și sfânt. Toți evreii, de la telalul din Hârlău până la Rotschild, sunt acolo.

E o pictură viguroasă, de o strașnică vervă, — și fără îndoială că-și merită celebritatea de care se bucură. Dar cu cât e mai sintetic văzut, și în același timp mai adânc și mai nobil tratat, acel tip de evreu din Moldova care e la Pinacotecă, — "Ovreiul cu caftan", — și mai ales celălalt evreu, din Pinacotecă, intitulat "Un habotnic din Galiția" care de mare nevoie, și numai biruit de pofta banului, trebuie să se fi înduplecat să pozeze pictorului!... Atâta ură stăpânită e în ochii aceia încruntați, cătând chiorâș la golul care-l fixează, și atâta grijă în toată figura aceea hotărâtă, concentrată, de o înfiorătoare seriozitate dramatică — ai zice o luptă crâncenă, interminabilă: între două rase care se urăsc de moarte, adânc exprimată în misterioasa privire a unui portret."

6.6. Colegiul director nu se pronunță asupra caracterului tabloului „Evreu cu Gâsca” al lui Nicolae Grigorescu, ci asupra adaptării la prezent și la persoana petentului a acestei opere de artă. Tabloul „Evreu cu Gâsca” exprimă, printre altele, condițiile istorice de discriminare la care au fost supuși evreii și care au fost forțați să-și cumpere cetățenia și alte drepturi fundamentale.

6.7. Pornind de la această imagine din istorie, partea reclamată îl înfățișează pe petent în rolul unui evreu tradiționalist, care prin comportamentul și atitudinea sa (exprimate și prin găscă) dorește să obțină avantaje în relația sa cu oficialii ai statului român. Reținem caracterul de satiră al materialului și a imaginii, respectiv subtilitatea tehnicii de comunicare. Totuși, pornind de la o pictură, partea reclamată actualizează subiectul istoric al operei de artă, îl personalizează prin imaginea petentului și transmite subliminal în public stereotipuri și prejudecăți negative (evreul care corupe, evreul care urmărește să-și cumpere avantaje, evreul stăpânul finanțelor etc.) la adresa petentului (evreu) și la adresa comunității de evreii din România.

6.8. Prin fapta sa, partea reclamată a creat o atmosferă ostilă, degradantă umilitoare la adresa petentului și a comunității evreiești din România, pe criteriul apartenenței etnice-religioase. Atmosfera creată a condus la atingerea dreptului la demnitate umană a petentului.

6.9. Colegiul director nu va admite invocarea libertății de exprimare în apărarea părții reclamate, o astfel de interpretare s-ar constitui într-o încercare de deturnare a libertății de exprimare de la vocația sa, partea reclamată utilizând dreptul său de liberă exprimare în scopuri contrare Constituției României, care ar putea contribui la afectarea libertăților garantate de legea fundamentală.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. constatarea existenței unui tratament diferențiat, discriminatoriu potrivit art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 15 și art. 26 alin. (1) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

2. totodată, faptele mai sus menționate intră sub incidența prevederilor art. 5 alin. 2 lit.a coroborat cu art. 7 alin. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 2 din 12 iulie 2001 privind regimul juridic al contravențiilor (*actualizată*) conform cărora sancțiunea aplicabilă este avertisment;

3. recomandă părții reclamate mai multă prudență în exprimare pentru a evita pe viitor afirmații care pot aduce atingere demnității umane și să depună toate diligențele în vederea respectării principiului nediscriminării în ceea ce privește libertatea de exprimare;

4. clasarea petiției;

5. o copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

Asztalos Csaba Ferenc – Președinte

Haller István – Membru

Niță Dragoș Tiberiu – Membru

Viaș Claudia Sorina – Membru

Vasile Vasile Alexandru - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.